

Arrest

nr. 227 494 van 15 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANDRIES
Amerikalei 29
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 april 2019 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2019 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. ANDRIES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2019 nam de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing houdende een inreisverbod ten aanzien van verzoeker.

Op 24 april 2019 is verzoeker zonder verzet vertrokken naar Albanië.

Voornoemde beslissing houdende het inreisverbod werd eveneens op 4 april 2019 ter kennis gebracht aan verzoeker en betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : R.

voornaam : L.

geboortedatum : (...)1994

geboorteplaats : BÀJRAM CURRI

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 4.04.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING;

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Leuven op 4.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of,

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. .

Betrokkene beweert sinds 16.03.2019 in België te verblijven. Hij kan dit echter niet aannemelijk maken. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 6 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Ten laste van betrokkene werden volgende processen-verbaal opgemaakt door de politie van Leuven:

- LE.18.LC.008775/2019 wegens diefstal*
- LE.60.LC.008772/2019 wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs*

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een Inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 4.04.2019 door de politiezone van Leuven en verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen,,

Betrokkene werd gehoord op 4.04.2019 door de politiezone van Leuven en verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsmaatregel rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Ten laste van betrokkene werden volgende processen-verbaal opgemaakt door de politie van Leuven:

- LE.18.LC.0087 75/2019 wegens diefstal
- LE.60.LC.008772/2019 wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een Inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet *juncto* het motiveringsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"UITEENZETTING VAN DE MIDDELEN

1.Eerste middel –

Schending van:

- Artikel 74/11, § 1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen *juncto* het motiveringsbeginsel
- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980
- Het zorgvuldigheidsbeginsel

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., *Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993*. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2, 67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu werd het inreisverbod genomen op grond van volgende motivering:

“Artikel 47/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1e : voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of

Er bestaat een risico op onderduiken.

1°Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 15.03.2019 in België te verblijven. Hij kan dit echter niet aannemelijk maken. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Ten laste van betrokkene werden volgende processen verbaal opgemaakt door PZ Leuven:

– LE. 18.LC.008775/2019 wegens diefstal

– LE.60.LC.008772/2019 wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd. ”

De duur van het inreisverbod werd als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord op 04.04.2019 door de politiezone van Leuven en verklaart dat hij geen kinderen of partner heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 04.04.2019 door de politiezone van Leuven en verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Ten laste van betrokkene werden volgende processen verbaal opgemaakt door PZ Leuven:

– LE. 18.LC.008775/2019 wegens diefstal

– LE.60.LC.008772/2019 wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Volgens artikel 74/11, § 1, eerste lid, Vw. moet de duur van het inreisverbod worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van de wet dat tot het voornoemde artikel 74/11 heeft geleid, wordt benadrukt dat richtlijn 2008/115/EG 'over gemeenschappelijke normen en procedures in lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven', oplegt dat men tot een individueel onderzoek overgaat, dat men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 1825/001,23).

Daarenboven volgt uit rechtspraak van de Raad van State dat de duur van het inreisverbod afzonderlijk dient gemotiveerd te worden, en dat de reden waarom het inreisverbod wordt opgelegd niet kan gelden als motivering voor de duur ervan (RvS nr. 234.228 van 22 maart 2016).

In casu is de motivering die werd gegeven om de duur van het inreisverbod te verantwoorden, niet te onderscheiden van de motivering van het inreisverbod zelf.

De motivering die wordt gegeven voor het bepalen van de duur van het inreisverbod vormt enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd. Minstens dient er afzonderlijk, en op afdoende wijze, gemotiveerd te worden voor welke termijn het inreisverbod dient opgelegd te worden. Bovendien is er een stuk tekst overgenomen uit de beslissing tot terugleiding naar de grens, dat niet thuishoort bij de motivering van de duur van het inreisverbod. De bepalingen van artikel 74/13 zijn hier niet relevant, het gaat om artikel 74/11.

Daarenboven klopt het niet dat verzoeker niet zou hebben meegewerkt met de overheden. Het klopt wel dat verzoeker zich niet binnen de termijn van artikel 5 heeft aangemeld bij de gemeente, reden waarom niet de vernietiging werd gevraagd van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is daarentegen wel zo dat zijn nicht, R. A. (geboren op (...), van Belgische nationaliteit) een verbintenis tot tenlasteneming is aangegaan voor hem (stuk 2). Zij heeft zich dus aangeboden bij de gemeente en heeft alle relevante informatie overgemaakt. Zij heeft gemeld dat haar twee neven bij haar en haar

familie op bezoek zouden komen, en zouden verblijven op haar adres, (...). Op 14/03/2019 is zij de bijlage 3bis gaan ophalen bij de gemeente van haar woonplaats. Verzoeker dacht dat dit voldoende was voor zijn verblijf in België. Hij dacht dat hij door de bijlage 3bis toestemming had gekregen om voor een bepaalde periode in België te verblijven, en dit op het adres van zijn familie. Dit klopt niet, maar verzoeker had niet de bedoeling om niet mee te werken met de overheden.

Alleszins blijkt uit de verbintenis tot tenlasteneming net dat verzoeker pas naar België is gekomen nadat hij toestemming had gevraagd aan de gemeente. Hij heeft duidelijk te kennen gegeven waar hij zou verblijven tijdens zijn verblijf in België, en wie er voor hem garant zou staan.

Het is kennelijk onredelijk om uit deze gang van zaken af te leiden dat verzoeker niet zou hebben meegewerkt met de overheid, en dat er daardoor een risico op onderduiken zou bestaan.

Er is evenmin een gevaar voor de openbare orde. De bestreden beslissing vermeldt dat er twee processen-verbaal werden opgesteld lastens verzoeker. Er wordt echter geen bijkomende informatie gegeven, zelfs geen datum. Uit het inreisverbod dat aan zijn neef D. O. werd opgelegd (13sexies-5988841) blijkt dat er voor hem dezelfde processen-verbaal werden opgesteld:

“Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Ten laste van betrokkene werden volgende processen verbaal opgemaakt door PZ Leuven:

– LE.60.LC.008772/2019 wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs

– LE. 18.LC.008775/2019 wegens diefstal

– LE.60.LC.008772/2019 wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”

Het staat vast dat verzoeker na het afleggen van een verklaring onmiddellijk mocht beschikken van de Procureur des Konings. Dit zou niet het geval zijn indien er een gevaar was voor de openbare orde. De bestreden beslissing geeft enkel een opsomming van 2 processen-verbaal zonder enige bijkomende informatie dan dat ze opgesteld zijn lastens verzoeker wegens een bepaalde tenlastelegging. Aangezien ze echter ook werden opgesteld lastens zijn neef, en beiden mochten beschikken, zijn de omstandigheden van de feiten allerm minst duidelijk. Het wordt niet vermeld waarom verzoeker verdacht werd van een bepaald feit, wat zijn vermeend aandeel zou zijn, en wat zijn verweer was. Er wordt niet vermeld welk persoonlijk gedrag verzoeker zou gesteld hebben waardoor hij een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken. Op deze wijze is het niet mogelijk om te controleren of de gemachtigde van de Minister wel op zorgvuldige wijze zijn beslissing heeft genomen en of dit op basis van juiste informatie was.

Doordat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk vaststelt dat er een risico op onderduiken zou bestaan, er geen rekening werd gehouden met het vermoeden van onschuld, er onvoldoende informatie werd vermeld met betrekking tot de processen-verbaal, en er dus geen rekening werd gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval, blijkt dat verweerder zijn beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Doordat bovendien de duur van het inreisverbod niet op afzonderlijke en afdoende wijze gemotiveerd werd, schendt de bestreden beslissing artikel 74/11 §1, eerste lid Vw. juncto het materieel motiveringsbeginsel.”

3.2 De formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven en het citeren van de bestreden beslissing betoogt verzoeker onder verwijzing naar artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad van State dat de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld rekening houdende met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoeker meent dat de motivering die werd gegeven om de duur van het inreisverbod te verantwoorden niet te onderscheiden is van de motivering van het inreisverbod zelf. Minstens dient er afzonderlijk en op afdoende wijze gemotiveerd te worden voor welke termijn het inreisverbod dient opgelegd te worden, aldus verzoeker.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. De bevoegde gemachtigde verwijst in de beslissing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° – voor het vrijwillig vertrek werd geen enkele termijn toegestaan – en stelt tevens dat er een risico op onderduiken bestaat. De gemachtigde specificeert, onder verwijzing naar “1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn” dat verzoeker beweert sinds 15 maart 2019 in België te verblijven, maar dit niet aannemelijk kan maken, en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Ook verduidelijkt de gemachtigde, onder verwijzing naar “3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden”, dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. Vervolgens somt de gemachtigde processen-verbaal op die werden opgemaakt door de politie van de politiezone Leuven en hij concludeert op dit punt dat gezien het karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Vervolgens wordt wat de redenen betreft om een duurtijd van drie jaar op te leggen, verwezen naar het horen van verzoeker op 4 april 2019 door de politie van de politiezone Leuven en zijn verklaring dat hij geen partner of kinderen heeft in België, en er wordt gesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. De gemachtigde verwijst nogmaals naar voormeld verhoor en stelt dat verzoeker heeft verklaard dat hij geen medische problemen heeft en er bijgevolg rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Tot slot somt hij de processen-verbaal opgemaakt door de politie van de politiezone Leuven op en motiveert dat gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De gemachtigde besluit dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De Raad stelt dan ook vast dat de juridische grondslag en het determinerend motief worden vermeld. Zowel wat het opleggen van het inreisverbod als wat de duurtijd van het inreisverbod betreft wordt een motivering opgenomen. Uit het hogerstaande blijkt tevens dat wordt verwezen naar de specifieke omstandigheden van het geval.

Waar verzoeker hekelt dat de duur van het inreisverbod niet afdoende is gemotiveerd, kan hij niet worden gevolgd in zijn redenering. Zoals blijkt, werd wel degelijk rekening gehouden met individuele elementen *in casu*, zijnde onder meer de inhoud van zijn verklaring op 4 april 2019 en de processen-verbaal. Het weze herhaald dat uit de motivering tevens blijkt dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wel degelijk een afzonderlijke motivering wordt opgenomen voor het opleggen van het inreisverbod enerzijds en de duurtijd anderzijds. In de mate dat deze gelijklopend zijn, toont verzoeker niet aan om welke reden dit *in casu* foutief zou zijn. Bovendien zet verzoeker niet uiteen, laat staan dat hij dit aantoon, met welke specifieke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden. Wel stelt hij dat er een stuk tekst zou zijn overgenomen uit de beslissing tot terugleiding naar de grens. Verzoeker toont ook hier echter niet aan wat het belang is bij deze grief. Nog daargelaten de vraag of het een overtollig motief betreft, draagt het bij tot het rekening houden met de specifieke omstandigheden, wat verzoeker anderzijds dan weer niet aanwezig acht.

Vervolgens hekelt verzoeker dat wordt gesteld dat er een risico op onderduiken zou bestaan en dat hij niet zou hebben meegewerkt met de overheid. In dit kader verwijst hij naar de afwezigheid van aanmelding bij de gemeente binnen de termijn voorzien door artikel 5 van de vreemdelingenwet en de tenlasteneming. Tot slot verwijst hij naar de twee processen-verbaal die worden opgesomd en hij betoogt dat dit dezelfde zijn als deze vermeld in het inreisverbod opgelegd ten aanzien van zijn neef, dat hij na het afleggen van een verklaring onmiddellijk mocht beschikken van de Procureur des Konings en dat de processen-verbaal worden vermeld zonder enige bijkomende informatie. Hij meent dan ook dat er geen gevaar voor de openbare orde is.

Nog daargelaten de vraag of een risico op onderduiken bestaat en of verweerder *in casu* in alle redelijkheid kon stellen dat verzoeker geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, wijst de Raad er vooreerst op dat betreffende het opleggen van het inreisverbod wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet: het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoeker heeft geen beroep ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Dit motief volstaat op zich reeds om het opleggen van een inreisverbod te schragen, zodat de kritiek van verzoeker wat dit onderdeel betreft slechts een kritiek op een overtollig motief inhoudt en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Wat het schaden van de openbare orde betreft, stelt de Raad verder vast dat de gemachtigde twee processen-verbaal opsomt “• *LE.18.LC.008775/2019 wegens diefstal*” en “• *LE.60.LC.008772/2019 wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs*”, en meent dat gezien het karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker hekelt dan wel dat geen bijkomende vermeldingen zijn opgenomen in de bestreden beslissing, doch betwist niet dat voormelde processen-verbaal zijn opgesteld wegens de vermelde feiten. In het administratief dossier bevinden zich administratieve rapporten waarin de nummers van de processen-verbaal worden vermeld en wordt uiteengezet: “*R. L. wordt samen met zijn familieleden R. E. (Belgische nationaliteit) en D. O. (Albanese nationaliteit) aangetroffen in een voertuig hetwelk rijdt op de E314 komende uit de richting van Aken en rijdende in de richting van Brussel. Het voertuig wordt gecontroleerd naar aanleiding van een verkeersinbreuk. Bij controle van het voertuig wordt een grote hoeveelheid verdovende middelen aangetroffen evenals een gestolen kentekenplaat. De drie personen worden gerechtelijk gearresteerd (...) Wordt betrokkene op heterdaad betrapt: Ja (...)*”. Tot slot worden de documentnummers en documentnamen van de bijlagen vermeld. Verzoeker kon aan de hand van de bestreden beslissing en de gegevens van het administratief dossier kennis nemen van de elementen die hem zouden toelaten de vaststellingen te controleren en desgevallend te weerleggen.

De Raad benadrukt dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling. Het feit dat verzoeker na het afleggen van een verklaring onmiddellijk zou hebben mogen beschikken, doet geen afbreuk aan de feitelijke vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier. Dit verhindert de gemachtigde niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te

nemen en te oordelen dat door het karakter van de feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de bevindingen van de gemachtigde. Verzoekers betoog doet blijken van een andere beoordeling van de zaak maar hij maakt hiermee niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het treffen van de bestreden beslissing bepaalde pertinente gegevens veronachtzaamd heeft.

Een schending van de artikelen 62 en 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN